

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Haplové a soudkyň JUDr. Evy Lukotkové a JUDr. Jany Kubenové ve věci žalobce: **V. C.**, nar., státní příslušnost Turecká republika, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, pošt. schránka 155/SO, 140 21 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 1. 2014, č. j. MV-130226-4/SO -2013,

t a k t o :

- I. Žaloba **se z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou doručenou dne 18. 2. 2014 Krajskému soudu v Brně žalobce brojil proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 28. 1. 2014, č. j. MV-130226-4/SO -2013, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) částečně změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky (dále též správní orgán prvního stupně) ze dne 6. 9. 2013, č. j. OAM-27246-28/TP-2012.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byla žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, kterou podal dle ust. § 87h zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve

znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) dne 3. 12. 2012, výrokem I. zamítnuta dle ust. § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců, neboť v řízení nebyly potvrzeny důvody uvedené v ust. § 87h zákona o pobytu cizinců, a výrokem II. zamítnuta dle ust. § 87k odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť se žadatel dopustil obcházení tohoto zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. Rozhodnutím žalované bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že se žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podaná dle ust. § 87h zákona o pobytu cizinců zamítá dle ust. § 87k odst. 1 písm. g) zákona o pobytu cizinců.

Žalobce namítal, že dle jeho názoru byly splněny všechny podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu ve smyslu ust. § 87h zákona o pobytu cizinců, kdy žalobce pobýval na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu od roku 2007 a současně byl ke dni podání žádosti rodinným příslušníkem občana EU, se kterým žil ve společné domácnosti. Nesouhlasí s výkladem žalované, která ust. § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyložila tak, že se vztahuje na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že je příbuzným občana EU, žil-li s občanem EU ve společné domácnosti ve státě, jehož je cizinec občanem, nebo na území jiného státu než území České republiky, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt. Takovýto výklad považuje žalobce s ohledem na znění důvodové zprávy k zákonu č. 379/2007 Sb. za nesprávný. Za použití teleologického, gramatického a logického výkladu lze podle jeho názoru dospět k jedinému možnému výkladu citovaného ustanovení, a to, že stát, v němž žil cizinec ve společné domácnosti s občanem EU na základě povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu, může být státem jakýmkoliv, včetně České republiky. Žalobce má za to, že správní orgány nesprávně posoudily status žalobce ve vztahu příbuzenství k občanu EU. Namítá, že i v případě, kdyby byl výklad citovaného ustanovení správný v tom, že by bylo možné považovat cizince za rodinného příslušníka občana EU, se kterým žil ve společné domácnosti ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, bylo by nutné posoudit závěry správních orgánů jako nesprávné. Žalobce uvedl, že od podzimu roku 2012 žije se svým synem B. C., státním občanem EU ve společné domácnosti. Podle jeho názoru nelze dovozovat nenaplnění požadavku trvalosti z toho, že žalobce žije ve společné domácnosti se synem, který v budoucnu plánuje svatbu se svou přítelkyní a bydlet s ní společně. Namítá, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by jeho syn měl v úmyslu vést společnou domácnost pouze se svou přítelkyní, a nikoliv již se svým otcem. Z uvedených důvodů má žalobce za to, že v době vydání správních rozhodnutí byly splněny podmínky ve smyslu ust. § 15a odst. 3 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě především odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Uvedla, že ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců se vztahuje na rodinné příslušníky občana EU, kteří v ČR vykonávají právo na volný pohyb, kteří byli v předcházejícím časovém období členy jeho domácnosti a do ČR jej doprovázejí nebo následují. Dle žalované nelze citované ustanovení vztahovat na všechny osoby, které s občanem EU žily ve společné domácnosti kdykoli v minulosti a v době, kdy občanem EU ještě nebyl. Žalovaná uvedla, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce žil se svým synem mimo území ve společné domácnosti naposledy v roce 2007, v SRN, a to v době, kdy byl jeho syn ještě státním občanem Turecké republiky. Státním občanem SRN, tedy občanem EU, se syn žalobce stal až na podzim roku 2012, do této doby tedy nebyl osobou, od níž by žalobce

mohl dovozovat postavení rodinného příslušníka dle ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, a to ani v případě, pokud by do té doby žili ve společné domácnosti mimo území. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce žije s občanem EU ve společné domácnosti od podzimu roku 2012 na území ČR, podmínky ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců tedy nebyly splněny.

S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V reakci na vyjádření žalované byla soudu doručena replika žalobce, v níž v zásadě setrval na své žalobní argumentaci. Podle názoru žalobce nelze dospět k závěru, že by bylo možné považovat cizince za rodinného příslušníka občana EU pouze za předpokladu, že stát, v němž žil s občanem EU ve společné domácnosti, musí být odlišný od České republiky. Má za to, že prokázanou existencí společné domácnosti s jeho synem, občanem EU na území ČR od podzimu 2012 byly naplněny podmínky pro přiznání statusu rodinného příslušníka občana EU.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 30. 5. 2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti žalobce, v nepřítomnosti žalované. Žalobce v průběhu ústního jednání především setrval na své argumentaci vyjádřené v žalobě. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovanou je otázka, jestli se vztahuje ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců pouze na rodinné příslušníky občana EU, kteří s ním žili ve společné domácnosti mimo území ČR, nebo i na území ČR.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.)), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Shora uvedenou spornou otázku mezi účastníky a to, zda se vztahuje na žalobce ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců soud posuzoval podle mezi účastníky nesporného skutkového stavu. Žalobce měl povolený dlouhodobý pobyt na území v období od 19.12.2007 do 18.12.2010. Dne 3.12.2012 podal žádost o povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců za účelem společného soužití na území ČR se svým synem B. C., nar., státním občanem SRN. Doložil rodný list syna, vydaný německými orgány 3.8.1990, potvrzení o přechodném pobytu vydané synovi 6.8.2012 správním orgánem, doklad o ubytování na adrese a prohlášení syna, že žijí ve společné domácnosti. Žalobci byl od 5.4.2011 povolen pobyt v SRN. Žalobce sdělil, že se synem žije na území ČR od roku 2008, skutečnost však nemůže prokázat, neboť syn nebyl v ČR hlášen k pobytu. Na území ČR má syn povolen pobyt až od 2.8.2012. Žalobce žil se svým synem mimo území ČR ve společné domácnosti naposledy v roce 2007 v SRN, kdy byl syn žalobce ještě státním občanem Turecké republiky. Státním občanem SRN, tedy občanem EU se stal na podzim roku 2012 a do té doby žalobce nemohl dovozovat postavení rodinného příslušníka podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, ani v případě, pokud

by do této doby žili ve společné domácnosti mimo území. Dále bylo zjištěno, že žalobce žije s občanem EU ve společné domácnosti od podzimu roku 2012 na území ČR.

Ust. § 15a zákona o pobytu cizinců upravuje, kdo je rodinným příslušníkem občana Evropské unie. Ustanovení odst. 1 nelze na tento případ aplikovat, stejně tak ustanovení odst. 2, v úvahu přichází aplikace ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1, ovšem žalobce se s žalovanou rozchází ve výkladu uvedeného ustanovení.

Podle ust. § 15a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se ustanovení tohoto zákona týkající se rodinného příslušníka občana Evropské unie obdobně použijí i na cizince, který hodnověrným způsobem doloží, že za a) je příbuzným občana Evropské unie neuvedeným v odst. 1, pokud za 1) ve státě, jehož je občanem nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt, žil s občanem Evropské unie ve společné domácnosti. Syn žalobce je občanem Evropské unie, na něhož se nevztahuje ustanovení v odst. 1 § 15a zákona o pobytu cizinců a v této otázce je žalobce i žalovaná ve shodě. Má být tedy posuzováno, zda žalobce, rodinný příslušník Evropské unie žil ve společné domácnosti s občanem Evropské unie ve státě, jehož je občanem nebo ve státě, ve kterém měl povolen trvalý či dlouhodobý pobyt. Je třeba předně zdůraznit, že syn žalobce se stal občanem Evropské unie až v roce 2012, státní občanství SRN získal v době, kdy pobýval na území ČR.

Ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců je nutno vykládat v intencích evropského předpisu a to směrnice Evropského Parlamentu a Rady č. 2004/38/ES v tomto případě čl. 3 směrnice. Uvedený článek stanoví, že: „tato směrnice se vztahuje na všechny občany Unie, kteří se stěhují do jiného členského státu, než jehož jsou státními příslušníky, nebo v takovém členském státě pobývají, a na jejich rodinné příslušníky ve smyslu čl. 2 bod 2, kteří je doprovázejí nebo následují.“ Je třeba zdůraznit, že ust. § 15a i ust. § 87h zákona o pobytu cizinců je důsledkem implementace komunitárního práva, zejména shora uvedené směrnice. Soud se shoduje s výkladem ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, který provedl správní orgán I. stupně – Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky v rozhodnutí ze dne 6.9.2013. Rodinný příslušník (žalobce) by musel žít s občanem EU (synem) ve společné domácnosti bezprostředně před odchodem ze země původu nebo ze země, kde měl povolen dlouhodobý či trvalý pobyt. Jak vyplývá ze skutkových zjištění shora, žalobce žil naposledy ve společné domácnosti se svým synem v roce 2007 v SRN, v té době však syn nebyl občanem EU, ale občanem Turecké republiky. V zemi původu žalobce, v Turecku ve společné domácnosti se svým synem nikdy nežil. Žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt na území ČR od 19.12.2007 do 18.12.2010, v té době žalobce nežil se synem ve společné domácnosti, navíc syn nebyl občanem EU. I když byl žalobci od 5.4.2011 povolen pobyt v SRN, ani v té době v SRN se synem, občanem Turecké republiky a od roku 2012 občanem SRN, nežili ve společné domácnosti, neboť jak sám žalobce tvrdil, syn žil úředně nehlášen od roku 2008 na území ČR. Syn žalobce má povolen pobyt na území ČR od 2.8.2012 a naopak jako občan EU následoval žalobce do společné domácnosti v ČR. Podmínka žití s občanem EU ve společné domácnosti bezprostředně před odchodem ze země původu nebo ze země, kde měl povolen dlouhodobý či trvalý pobyt tak není splněna a nelze tedy aplikovat na žalobce ust. § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců, protože žalobce tam uvedené podmínky nesplňuje.

Na základě shora uvedeného právního posouzení žalobní námitky dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. února 2016

JUDr. Milada Haplová, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková